

Byens fattige, ere medgaaede til at skaffe saadanne Folk, som delvis ere lokkede til Byen, Adgang til at friste Livet, i alt Fald paa en nogenlunde taalelig Maade. Det gælder i Almindelighed, at de, der søge til de fri Fattiggasser, ikke ere Folk, der høre til de organiserede Arbejderes Rækker, det er, som jeg allerede har nævnet før, for en meget stor Del Folk, der ere komne fra Landet og navnlig Folk med stor Børneflokk, dernæst Enker og andre stakkels Mennesker, der ere komne i Nød og Fattigdom uden egen Skyld. Det er kun i Ny og Næ, at Folk, som have staaet inden for Organisationen, ere komne til de fri Fattiggasser for at søge Bistand.

Jeg tror, at naar vi skulle debattere dette Spørgsmaal, er det ikke af Vejen, at man erindrer sig, at der fra Arbejderklassens Side for nærværende Tid og i de tidligere Vintre er ydet betydelige Beløb til de arbejdsløse. Min Partifælle, der havde Ordet i Gaar, angav de store Beløb, der fra forskellige Fagforbunds Side ere ydede til de arbejdsløse, og de Beløb, det ærede Medlem angav, maale i Virkeligheden ikke det, der gives af de fattige til de fattige, det, som af de Arbejdere, der have Arbejde, gives til de arbejdsløse. Da for ca. fjorten Dage siden Komiteen til de fattiges Juleglæde i Aarhus udstedte et Opraab til Byens Borgere om at komme de fattige i Byen til Hjælp, mødte Arbejderne, den første Dag, Opraabet fandtes i Bladene, med 400 blanke Kroner. Arbejderne paa Statens Jernbaneværksteder i Aarhus og Arbejderne paa samtlige Jernværksteder i Aarhus have i Aaret 1900 udredet i velgørende Øjemed et Beløb af mellem 11,000 og 12,000 Kr. til de fattige og trængende i Aarhus By. Det er et Beløb, som er langt større end det, som fra anden Side er udredet gennem Menighedsplejen og de øvrige velgørende Institutioner. Jeg tror derfor, man godt kan slaa den Sætning fast, at de, som hjælpe de fattige mest, ere de fattige selv. Nu ere vi inde i en Periode, hvor det for mange af de Menneskers Vedkommende, som hidtil have hjulpet, er umuligt at hjælpe. Det gælder for en Mængde ældre Folk, Mænd og Kvinder, at de ældste af deres Børn, som hidtil have boet hos dem og have betalt lidt mere for Kost og Logis, end det i Virkeligheden er værd, og saaledes have holdt dem oven Vand, ere blevne arbejdsløse, ere rejste til Udlandet for at søge Arbejde, og nu staa da de Mennesker blottede. Og for en Mængde andre jævne Mennesker gælder det, at de

ere komne saa langt ned i økonomisk Henseende, at de ikke have Evne til at hjælpe de paarørende, som de hidtil have kunnet hjælpe.

Jeg tror derfor, at et Bidrag af $\frac{1}{2}$ Mill., 600,000 Kr. eller mere vilde betyde, at man i hvert Fald i nogen Grad kunde komme den store Mængde af Folk, som uforskyldt ere komne i Nød, til Hjælp. I Aarhus er det Tilskud, som af Kommunen udredes til de fri Fattiggasser, 3,100 Kr. plus 1,000 Kr., som specielt skal anvendes til Understøttelse for ubemidlede tuberkuløses Ophold paa Sanatorier. Det er jo et forholdsvis ringe Beløb, men, som jeg har nævnt i min Indledning, tror jeg, at det er muligt at faa Aarhus Byraad til at ofre betydelig mere i det Tilfælde, at det Forslag, vi her have stillet, vedtages, og jeg tror, at man ligeledes i andre Kommuner kunne paaregne en tilsvarende Velvillie fra de kommunale Raads Side; i alt Fald vil Trykket og Presset paa dem blive saa stærkt, at det vil være meget vanskeligt for et Flertal i de kommunale Raad at undslaa sig. Lad mig saa slutte med at sige: „Sæt, vi rundt omkring i Rigsdagen i de varme Udvalgsværelser fandt en Mængde forsultne og afmagrede Børn, tænk, om vi omkring i de forskellige Kroge af denne for Resten ret skumle Kaserne fandt et halvt Hundrede blege Stakler — vilde der da være et eneste Medlem, som ikke vilde yde sin Bistand til at hjælpe disse halvtredsindstyve Stakler? Jeg tror det ikke. De komme nu imidlertid ikke her, de komme heller ikke i Kirkerne, heller ikke i de ledige Slotte, thi Politiet vilde jage dem bort, og vilde ikke Politiet, vilde Militæret være parat. De komme ikke her, vi faa ikke Lejlighed til at se dem paa nært Hold; men de findes, og der findes ikke halvtreds, der findes i Hundredevis, ja, i Tusindevis af danske Børn, som i dette Øjeblik mangle Mad. Om man fra det offentliges Side viste Beredvillighed til at komme dem til Hjælp, tror jeg ikke, det vilde lamme den private Velgørelse. Det vilde tværtimod bidrage til at aabne Øjnene paa mange for, hvilken forfærdelig Nødstilstand der for Øjeblikket er i Samfundet.

Den fungerende Indenrigsminister (Alberti): Jeg skal ikke komme dybt ind paa alle de socialøkonomiske og politisk-agitatoriske Bemærkninger, som ere fremsatte fra forskellige af de ærede Forslagsstilleres Side. Jeg skal alene henholde mig til de foreliggende Lovforslag og ud-